

A sada, o Bordou natenane

Zbog problema sa korišćenjem press centra na velodromu u Bordou i nemogućnosti da dnevno ažuriramo informacije na našem sajtu kako smo prilikom odlaska obećali, ovog puta Vam nudimo niz tekstova pod naslovima koji slede u nastavku informacije. U uverenju da će Vas barem neki od njih zainteresovati, izvinjavamo se što iz navedenih razloga iste nismo mogli periodično publikovati. Izuzev tri početne, ostale slike iz foto galerije u prilogu su hronološki poređane. Nadamo se da nam nećete zameriti zbog dužine pojedinih tekstova, te da ćete razumeti našu potrebu da objasnimo okolnosti pod kojima smo nastupili na svetskom prvenstvu u paraboliciklizmu. Takođe, saznaćete šta smatramo uspesima, a šta neuspesima reprezentacije. Bićemo zahvalni za svaki Vaš prilog koji za cilj ima buđenje savesti onih koji su mogli, a godinama i pored brojnih vapaja nisu činili ništa za dostojanstveniji debi paraboliciklističkog nacionalnog tima Srbije na međunarodnoj sportskoj sceni.

**PRESEDNIK REPUBLIKE PREKINIO JEDNOGODIŠNJU GOLGOTU,
KAKO SE PUTOVALO?,
O SMEŠTAJU - MI I OSTALI,
MI I OSTALI PO SVAKOM PITANJU,
SVEČANO OTVARANJE PARABICIKLISTIČKOG SVETSKOG PRVENSTVA „BORDO
2007.“,
ZASTAVA SRBIJE?
JOŠ JEDAN STRES - PRESS,
PARA - PRAVI BICIKLIZAM,
O JEDNOM SLOVENCU,
SUSRETI SA ZVANIČNICIMA UCI-ja,
BICIKLISTIČKI SAVEZ SRBIJE EXPRESNO,
DOBRO DOŠLI U SVETSKU BICIKLISTIČKU PORODICU,
MAJICE SRBIJE OD 300 din. HIT, „DAJTE STARE ZA NOVE“,
UŽIVAJTE U SLIKAMA KOJE DOČARAVAJU AMBIJENT SA STAZE.
ZAHVALJUJEMO SE**

PRESEDNIK REPUBLIKE PREKINIO JEDNOGODIŠNJU GOLGOTU

Da ne beše izuzetnog razumevanja, snažne podrške i zalaganja Predsednika Republike Srbije g.dina Borisa Tadića kome smo se obratili u minut do dvanaest da podrži nastup nacionalnog paraboliciklističkog tima Srbije na svetskom prvenstvu u Bordou u najskromijoj opciji, naš debi bi i ove, baš kao i prethodne godine u Švajcarskoj ostao samo sanak pusti. Nije to istini za volju bio planetarni događaj, niti se od svetskog prvenstva za bicikliste sa hendikepom u Bordou tresao stari kontinent, ali nam je želja da iz priloga koji slede i foto galerija u njihovom prilogu sami zaključite da li je ovo bio mali, ali veoma važan korak koji će Srbija kad' tad' morati da učini na svom putu integracije u napredniji deo sveta. Da li zaista taj put mora biti toliko: dug, težak, trnovit... Da li nas svet zaista ne razume, prezire, ne voli... Da li...? Sigurno je međutim samo jedno, svi mi bilo kao kolektivi ili pojedinci moraćemo se suočiti sa ličnim doprinosom naporima našeg društva na tom putu ma kakav on bio, a da li zaista mora biti i

iscrpljujuće dug zavisi od nas samih. „I put od hiljadu milja pčinje jednim korakom“ rekoše mudri, a mi taj korak učinismo i isplatilo se. Ostaje samo mučan utisak da smo u jeku brojnih, veoma važnih državnih obaveza svojom molbom „do neba“ morali dodatno opteretiti Predsednika Republike, jer to pre svega nije posao Predsednika, već brojnih institucija koje se nisu odazvale našem vapaju, a to im je bila obaveza. O tim pojedincima i institucijama nećemo ni reći, jer i takva vrsta kritike bila bi im dobra reklama u kontekstu brljantne priče čiji deo svojom voljom nisu bili a šta god oni o njoj mislili ipak će krupnim slovima ostati ispisana na prvim stranicama paraboliciklističke istorije Srbije. Neko će možda postaviti pitanje: Šta dalje? USAID je poklonio tandem bicikle i opremu, grčki „Handicap international“ i NVO „European perspective“ ceneći našu ozbiljnost odabraše nas za pouzdanog partnera za realizaciju naprednih projekata u centralnoj Srbiji, Predsednik Republike tradicionalni pokrovitelj maratona „Kragujevac – Mostar“, a potom i debija na svetskom paraboliciklističkom šampionatu, medijska pažnja izuzetna, inicirali smo i sa partnerima osnovali dve sportske asocijacije u zemlji, regionalni smo nosilac aktivnosti razvoja i afirmacije paraboliciklističkog sporta i posredstvom njega promoteri sportskog, intelektualnog i kreativnog potencijala osoba sa invaliditetom, pa ipak sistemska rešenja i pored proglašavanja godina posebne brige ili odnosa prema invalidima u finansijskom smislu ne pokrivaju ni potrebe za energetske napitcima jednog bicikliste na mesečnom nivou. Odgovor na ovo pitanje je jednostavan: Radićemo kao i do sada, a rešenja će uvek biti jer „voda i narod uvek nađu izlaz“. Naravno, pristojnost nam nalaže da sa ovakvim molbama više ne kucamo na vrata najviše adrese u zemlji. Junior je svoju viziju jasno definisao izgledom svoga znaka, svestan činjenice da sve nevolje sa kojima se suočimo na tom putu nisu date da nas unište, već ojačaju. Potpuno smo spremni suočiti se sa bremenom odgovornosti, pa se s toga nikada više neće dogoditi da naši sportisti treniraju pod stresom i sa dilemom „hoće li se, ili neće ići?“ Uvek će se ići. Ali se nikada više neće ovako i ovoliko pisati, barem na ovom sajtu, i nikada se više neće reći „uspeh je što smo otišli“. Ovo je sportski sajt na kome će se publikovati rezultati i fotografije, a ne pisati romani. Ali jednom je moralo, sada i nikada više. Mi postadosmo deo sveta, ne trčeći, već sprintom, a oni koji su s podozrenjem gledali u uverenju da ima vremena davno su ostali bez daha, samo što nažalost još uvek o tome nisu obavesteni.

ZAHVALJUJEMO SE SVIMA KOJI SU IMALI VOLJE I STRPLJENJA DA DO KRAJA ILI BAREM DELIMIČNO PROČITAJU OVAJ MARATONSKI TEKST UZ JOŠ JEDNO OBEĆANJE, SADA I NIKADA VIŠE.

KAKO SE PUTOVALO?

Verovali ili ne, baš kao na slikama.

O SMEŠTAJU - MI I OSTALI.

U okviru velodroma koji je bio centar svih dnevnih zbivanja na šampionatu postoji hotel. Sve hotelske sobe imaju pristup telefonu i internetu, a gosti usluge održavanja opreme i pristup boksovima za smeštaj i servis bicikala. U okviru istog kompleksa organizovana je ishrana sportista, press služba, „suvi trening“ na statičnim trenažerima i niz drugih usluga. Cena pansiona po osobi u ovom hotelu je 100 eura i unjemu su po preporuci organizatora bile smeštene sve, osim naše reprezentacije. Naš tim bio je smešten u 25 km udaljenom hotelu po ceni od 12 eura za prenoćište po osobi, dok smo ishranu organizovali kupovinom neophodnih namirnica za sve dnevne obroke u samouslugama.

MI I OSTALI PO SVAKOM PITANJU.

Dobro se zna da tim nisu samo takmičari. Izuzetno dobro se to zna i kod nas i u mnogim slučajevima se i te kako poštuje, do te mere da kada su u pitanju popularni sportovi tim sačinjavaju i članovi porodica pratećeg osoblja, što je vrlo često i tema za medije. I ako su mnogi od članova reprezentacije sa svojim hendikepom suočeni veoma dugo, neki i od rođenja, samim tim imamo iskustva i sa najtežim oblicima invaliditeta, ipak nas je obuzimala jeza i navirale suze kada su naši sudbinski prijatelji na pobjedničkim postoljima s ponosom pevali himne svojih zemalja, zemalja koje izuzetno vrednuju njihov uspeh, ali ga i pospešuju. Ne samo deklarativno, ne samo jedne godine, već konstantno. Za njih je to način življenja i pitanje časti, ponosa i dostojanstva. Njihov tim sačinjavaju: vozači, mehaničari, fizioterapeuti, lekari, novinari, treneri, tim menadžeri... Ruku na srce, mi smo na 7 takmičara imali jednog zdravstvenog radnika (višeg medicinskog tehničara) i tim menadžera. Naša tri takmičara – pilota bili su uglavnom od svega toga po nešto i uz to sve to volonterski. Svi takmičari koji su plasirani među prvih 30 su profesionalci. Ako se uzme u obzir činjenica da su sva tri naša pilota biciklisti, a uz to i povremeni reprezentativci Srbije, jasno je da ni to nije dovoljno za uspeh. Recept je potpuna posvećenost ovom izuzetno napornom sportu koji može biti dobar promoter države.

SVEČANO OTVARANJE PARABICIKLISTIČKOG SVETSKOG PRVENSTVA „BORDO 2007.“

Izuzetnu svčanost otvaranja u Bordou pokvarila kiša koja je stvarala neprijatan osećaj učesnicima defilea postrojenim u kolini ispred velodroma čekajući poziv oficijalnih ličnosti da po redu uđu i predstave se brojnoj publici. Ko nije razumeo Francuski mogao je razumeti samo izuzetnu virtuoznost i akrobacije od kojih zastaje dah, ali i kulturno – umetnički deo programa u kome su naravno dominirali domaći folklor i muzika.

ZASTAVA SRBIJE?

Nakon svečanog čina otvaranja zaustavila nas je grupa dečaka i devojčica volontera sa molbom da vide naše majice i zastavu Srbije na njima. Majice su im se svidеле, Redosled boja na srpskoj trobojci nisu znali, nacrtali su je i pridružili zastavama ostalih zemalja učesnika. Narednih dana su molili za majice, ali nažalost nismo ih imali.

JOŠ JEDAN STRES - PRESS.

Odlazeći u Bordo obećali smo posetiocima našeg sajta da će on biti dnevno ažuran uz poziv da sa njega mogu preuzimati informacije.

Ljubaznošću jednog službenika u press centru na velodromu omogućeno nam je da prosledimo prvi izveštaj. Međutim već narednog dana skrenuta nam je pažnja da pristup press centru imanu samo akreditovani novinari zemalja učesnika šampionata od kojih su mnogi za potrebe direktnog prenosa unapred zakupili termine, te da smo juče imali sreću da je jedan računar bio slobodan.

PARA - PRAVI BICIKLIZAM.

Već prvi sprintevi na pisti od kojih zastaje dah, ali i oprema koja impresionira ukazali su na činjenicu da parabiciklizam ne zaostaje za biciklizmom. Ovo je zapravo i jedina parasportska disciplina koja se organizuje pod okriljem svetske asocijacije za taj sport. U ovom slučaju to je UCI. Ovaj utisak su u potpunosti potvrdili učesnici u svim kategorijama i disciplinama, kako u

muškoj, tako i u ženskoj konkurenciji, a rezultati koje možete pronaći na oficijelnom ucijevom sajtu www.uci.ch to dokumentuju.

O JEDNOM SLOVENCU.

Zove se Petar. Zvanični je sudija UCI i jedan od uticajnih i važnih ljudi u ovoj organizaciji. Još na prvoj press konferenciji prišao je tim menadžeru naše reprezentacije g.đi Svetlani Kajtez i ponudio pomoć povodom problema sa licencom Ivica Todorova. Od tog momenta, Petar je izgarao u nameri da nam pomogne po svakom pitanju. Upriličio nam je nekoliko susreta sa čelnicima UCI od kojih izdvajamo onaj sa g.dinom Tonijem Yorkom u trajanju od 30 minuta pa sve do najrazličitijih saveta i urgancija. Izuzetno nam je značila i njegovba podrška na startu, na čemu mu se od sveg srca zahvaljujemo.

SUSRETI SA ZVANIČNICIMA UCI-ja.

Pored g.dina Tonija Yorka koji je do prošle godine predsedavao paraboliciklističkim ogrankom UCI, a koji nam je u van protokolarnom susretu posvetio čitavih 30 minuta savetujuži nas da je veoma važno: omasoviti reprezentaciju, učestvovati na svim manjim - regionalnim trkama, voziti sve discipline i tako sakupljati UCI poene, ostvoreni su kontakti i sa svim važnim ljudima koji su obećali podršku u razvoju najintegralnije sportske discipline u Srbiji i regionu u kome nas prepoznaju kao nosioce ovih aktivnosti. Posebno je važna izuzetna podrška g.dđe Leticije

BICIKLISTIČKI SAVEZ SRBIJE EXPRESNO.

Pilot Ivica Todorov imao je peh da na putu kroz Italiju izgubi lična dokumenta među kojima je bila i licenca biciklističkog Saveza Srbije. Ovim putem se zahvaljujemo zvaničnicima BSS, g.di: Draganu Dostaniću, Petru Peci Rokviću i Ranku Mariću koji su munjevitom brzinom (u roku od pola sata) UCI-ju faxom prosledili kopiju Todorove licence i u zadnjem momentu otklonili dilemu prava njegovog nastupa. Na našu zahvalnost, g.din Marić je odgovorio „za vas uvek sve“ i time preneo nedvosmisleno opredeljenje kolega da ubuduće možemo računati na intezivnu saradnju i podršku nacionalnog biciklističkog Saveza Srbije.

DOBRO DOŠLI U SVETSKU BICIKLISTIČKU PORODICU.

Melem na sve naše rane usledio je zadnjih dana boravka u Bordou. Neverovatno je koliko su svi prepoznali našu želju da postanemo deo najzahtevnije sportske discipline u hendi sportu, ali je još neverovatnije njihovo raspoloženje da nas u tome podrže. Koliko god smo se mi prvih dana trudili da ostvarimo kontakte sa zvaničnicima UCI-ja, toliko su oni zadnjih dana prilazili nama bodreći nas i olakšavajući nam rad u svakom pogledu. U prilog tome najbolje svedoče slike sačinjene prilikom dodele medalja sa pozicije iz novinarske lože i pristup svim informacijama u svakom momentu. Na kraju se sve završilo hepiendom u press centru iz koga su g.đa Svetlana Kajtez i Goran Nikolić u majicama UCI-ja web admicnistratoru sajta www.tandemi.net na tenane prosleđivali poslednji izveštaj sa svetskog prvenstva.

MAJICE SRBIJE OD 300 din. HIT. „DAJTE STARE ZA NOVE“.

Bili smo više nego prijatno iznenađeni kada se našem medicinskom tehničaru Nebojši Jevremoviću obratio jedan od zvaničnika UCI-ja sa molbom da zamene majice. Međutim, kao da je to bio signal svima da se poslednjeg dana, uoči završne svečanosti jave i svi drugi sa istim zahtevom. Utisak je, da smo ih imali i 100, sve bismo razmenili, i to po principu „stare za nove.“ I još nešto, lopta sa zastavom i imenom Srbije na stablu Ucija stajala je izuzetno

visoko, odmah pored lopte svetske asocijacije i velesile Italije.

Na kraju, potsetimo se samo pitanja sa početka priloga.

Da li nas svet zaista ne voli, ne razume, da li moramo tako sporo i teškim staračkim korakom, da li...?

Umesto odgovora nudimo sledeće razmišljanje koje doduše može biti i samo subjektivni utisak autora ovog teksta.

Znamo da ljudske naravi najsporije evoluiraju.

Očigledno je da su Domanović, Nušić i ostali domaći satiričari podjednako aktuelni danas kao i onda kada su pisali, odnosno da će i narednih 200 godina biti isto tiliko aktuelni.

Međutim, pitamo se, da li će Srbija i u narednom veku znati samo za slepe guslare i proroke, pa se s toga neće čuditi ako se dogodi i po neki intelektualac ili šahista, jer proroci i to mogu, a to da ljudi koji nevide mogu voziti bicikl baš kao i oni na Toure de France, verovatno će biti po Domanovićevoj „e to kod nas neće moći“

Da li će nam možda ponovo trebati zaslepljeni vođa koji će nas braniti od tog sveta koji od obesti novac troši i za invalide, pa uz to njihove nazovi uspehe proslavlja intoniranjem državnih himni, priređuje vatromete, svečana otvaranja i zatvaranja, drugarske večeri (cirkus), to kod nas neće moći.

Kako god bilo, veliko hvala Predsedniku Republike za naš debi.

Trudićemo se da opravdamo njegovo poverenje.

UŽIVAJTE U SLIKAMA KOJE DOČARAVAJU AMBIJENT SA STAZE.

ZAHVALJUJEMO SE

Pored Predsednika Republike, zahvaljujemo se svim medijima koji su barem jednom rečenicom doprineli afirmaciji paraboliciklizma u Srbiji, a pogotovu onima koji su redovno izveštavali o ovom događaju ili će preuzeti ovu informaciju.

Zahvaljujemo se svima koji nas godinama prate i ispoljavaju strpljenje u isčekivanju prvih ozbiljnih takmičarskih nastupa i rezultata. Reč je o prijateljima Kluba čiji su znaci publikovani na desnoj vertikali svih strana našeg sajta. Upoznajte ih.

Zahvaljujemo se ekipi TV Kragujevac koja nas je ispratila na put do Bordoa, odnosno sportskom Zurnalu i veoma posećenom web portalu www.kragujevac.co.yu čiji je sportski novinar, g.din Dragan Živković isto to učinio. Ovaj popularni kragujevački sajt već dugo podržava aktivnosti Kluba, a ovom prilikom je premostio informativni vakum koji je nastao zbog gore opisanih problema u press centru u Bordou. Zahvaljujući priložima g.dina Živkovića, koji je svakodnevno bio u telefonskom kontaktu sa nama informacije su dnevno ažurirane na sajtu www.kragujevac.co.yu. Ovom prilikom izdvajamo njegov komentar u rubrici izoštreno pod naslovom „Kakvi smo to ljudi?“ i možete ga pročitati u nastavku

Kakvi smo to ljudi?

Piše: Dragan Živković

Koliko nam je briga o ljudima sa invaliditetom važna, najbolje je pokazao primer biciklističke paraolimpijske selekcije Srbije

Nebrojeno puta smo čuli, videli, ili se lično uverili da osobe sa invaliditetom kao da ne pripadaju našem društvu. Obećanja nadležnih da će se ovo ili ono učiniti za ove osobe kratkog je daha, i obično ima za cilj sakupljanje izbornih poena.

A ruku na srce, ni mi, obični građani često puta i ne primetimo osobe sa invaliditetom. Ne vidimo, ili ne želimo da vidimo da bi im naša pomoć bila itetako dobrodošla.

Odavno je veliki Duško Radović rekao jedan slogan, koji često koristi za svoje akcije Crveni krst, ali bi se on dobro uklopio u odnos nas i osoba sa invaliditetom, koji glasi: Vaše malo, može biti mnogo, za one koji nemaju ni malo.

A koliko je svima zaista i stalo do tih osoba najbolje se videlo u petak 17. avgusta, kada je isperd centralnog kragujevačkog trga, Kod Krsta, oko pola deset, put Bordoa u Francuskoj krenula ekspedicija paraolimpijskih biciklista, koji će na Svetskom prvenstvu braniti boje naše zemlje.

Kad kažem ekspedicija, mnogima će se to učiniti veliko i impozantno, ali nažalost bilo je jedno i bedno. Beli kombi, koji je video i bolje dane, do pola krcat tandem biciklama i ostalom opremom, sa rasklimatanim sedištima primio je u sebe devet putnika. Od toga su šestorica takmičari, koji će od 19. do 28. avgusta, (ako im se daleko bilo ne pokvari kombi), učestvovati na paraolimpijskoj olimpijadi u Bordou u Francuskoj.

Među putnicima su i tri osobe sa težim invaliditetom i svi su reprezentativci.

Na našem sajtu imali ste prilike da vidite kakve su probleme imali da bi uopšte otišli na put, pa je čak intervenisao i predsednik Republike Srbije Boris Tadić. Da te intervencije nije bilo ne bi državna selekcija Srbije PRVI put učestvovala na ovoj olimpijadi, sa tandem biciklama.

I sve to može i da prođe, ali bode oči jedna velika činjenica. Ovo nisu obični ljudi, ovo su sportisti. Ovo su reprezentativci. Oni će predstavljati Srbiju.

A kako Srbija predstavlja njih?

Kako grad Kragujevac, iz koga idu tri pilota vozača, članovi biciklističkog kluba Radnički, i iz koga je pošla reprezentacija, predstavlja njih?

Na stranu to, što se niko od ljudi iz Skupštine grada nije setio, da ih udostoji i isprati, poželi srećan put.

I taj beli kombi, u masi taksi vozila i ostalih mnogobrojnih automobila na cetralnom gradskom trgu i nije bio nešto posebno obeležen. Osim ekipe Televizije Kragujevac i našeg novinara, niko drugi nije ih udostojio, a ni video kad su i gde pošli.

Ako malo zavirite u geografsku kartru, videćete da je Bordo blizu Španske granice i maltene izlazi na Atlantski okean. Slobodna procena daljine - oko 2500 kilometara. Put vodi preko Hrvatske, Slovenije, Italije, do Francuske i Bordoa.

Zamislite da morate da pređete put od 2000 kilometara u kombi vozilu koje nema klimu, udobna sedišta. Posle toga, kao da ništa nije bilo, treba da se takmičite sa ostalim selekcijama, a prijavljeno je 60 posada u tandem biciklizmu. I još predstavljate svoju zemlju.

Do Bordoa iz Beograda, odnosno Srbije nema direktnog avionskog leta, ali avioni lete do glavnog grada Francuske - Pariza. Odatle možete da stignete i na kraj sveta. Cena karte, od

10. do 50.000 dinara, u zavisnosti od kategorije. Nismo uspjeli da dobijemo Francusku avio kompaniju, da kod njih proverimo ima li leta za Bordo, ili ako ne, kolika je cena karte, ali uglavnom i ovo je više nego dovoljno.

Naši paraolimpijci biciklisti bili bi i više nego zadovoljni da su mogli da otputuju avionom do Francuske i ne bi se bunili da to bude i najjeftinija varijanta, što prostom matematikom za devet osoba daje iznos od 90.000 dinara, u koju su uključene i aerodromske takse.

Daljom proverom, dobili smo podatak da od Pariza prema Bordou avioni lete na svakih pola sata. Ne znamo cenu, ali pretpostavimo da je ista kao ova prethodna, odnosno ukupno 180.000 dinara.

Mnogo. Za prosečnog Kragujevčanina, radnika, astronomska cifra. Manji džeparac za političare i dobro stojeće privrednike i minoran iznos za državnu kasu.

Podsetimo, biciklisti paraolimpijci nastupaju u dresovima sa grbom Srbije. Oni su reprezentacija naše zemlje.

Plave biciklističke majce platili su 20 evra, crvene majce sa natpisom Srbija i grbom napred, koštale su upola manje. Kacige su našli za 15 evra, ali kako svaka selekcija paraolimpijaca, u zavisnosti od kategorije invaliditeta, ima drugačiju boju kaciga, naši će kupiti bočice boja u spreju, i tako ih ofarbati. Sve to, i masa drugih stvari.

Da li je sve moralo baš tako?

I na kraju, vraćamo se na pitanje iz naslova, kakvi smo to ljudi?